

Předznamenání

Padesátá léta byl čas, kdy čeští básníci skládali většinou ódy, oslavné zpěvy na tehdejší vůdce, na vítězství pracujícího lidu, na šťastnou komunistickou budoucnost. Neskrblili však ani proklínáním úhlavních nepřátel, především válečných kapitalistických štváčů a amerického imperialismu. Vedle veršotepců menšího, někdy i kolibřího formátu, byli to bohužel i básníci slavných jmen. Jejich tvorba postrádala však to nejpodstatnější - uměleckou autenticitu, takže plodili pastiše v nejhorsím slova smyslu, totiž slátaniny.

A právě tehdy k pobavení hrstky přátel, kteří se pravidelně scházeli v kavárně Slavii, vznikla řada nápodob zcela odlišného druhu. Jejich tématem byl hrdina všední, nenápadný, byť užitečný: PÁRKAŘ. Pro lyrické vyjádření představitelů poetických škol a směrů od počátku novočeského básnictví bylo to téma přímo groteskní. Zapadlo však dobře do doby, kdy uzneniny byly ještě na lístky. A tak se stolní společnost v čele s vlastencem a buditelem Jiřím Kolářem, který už tehdy - jako ostatně většina přísedících - byl nucen tvořit jen do šuplete, vesele bavila.

A doufejme, že se těmito bezelstnými básnickými podvrhy ze lstivé nebásnické doby pobavíte i vy.

